

Phần 12

Chương 45

Khúc Tận Nhân Tán Dạ Vị Ương

Việc Đông Cung cháy rụi được tuyên cáo với bên ngoài rằng do cung nhân bất cẩn làm rơi chum Lưu Ly.

Sở vương băng thiên, Phụng Huyết Ca liền nhanh chóng chọn ra một đứa bé sáu tuổi trong tông thất phong làm đế. Vốn ngỡ rằng có thể thấy được một màn kịch hay giết vua tước ngôi, nhưng cuối cùng chỉ thấy thái hậu trang phục hoa lệ dẫn theo hoàng đế nhỏ tuổi ung dung ngồi trên ngự tọa.

Tể tướng không vui, vốn tưởng rằng quốc sư đại nhân cuối cùng cũng phé để tự lập, nhưng nay xem ra quả nhiên thuyết giáo chưa đủ a, đêm nay ông ta phải đi tìm quốc sư đại nhân đàm đạo thâm đêm ba la ba la ba la...

Thái hậu cũng không vui, thân là nữ nhi của Lễ Bộ thượng thư, đoạn trang hiền thực tài danh xa gần nên được chọn làm hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ. Ai cũng biết chưa vào động phòng thì Sở vương đã mất, do đó chưa kịp mặc giá y đồ đã phải khoác lên mình tang y đen bé đứa cháu nhỏ ngồi lên vị trí cao ngất kia, dưới chân là quần thần hô to ‘hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế’.

Chín mươi chín mảnh rèm châu rũ xuống như thể màn đêm buông màn, che đi dung mạo trẻ trung kiều mĩ của thái hậu, trước khi mảnh rèm châu cuối cùng buông xuống, thái hậu khẽ đưa mắt nhìn về phía vị nam tử bạch y tóc trắng như tuyết đứng bên ngự tọa. Nếu như có thể chọn cuộc đời mình, nàng ta thà dùng những tiếng hô ‘thiên tuế’ ấy đổi mỗi nhân duyên trăm năm cùng quốc sư.

Đêm yến tiệc, không khí hân hoan, cười nói vui vẻ. Chỉ là sau ba lần kính rượu, quần thần bỗng dưng cảm nhận được điều không ổn. Bản kịch sau khi được đưa đến tay thái hậu, màn hý kịch ‘Ngọc Đài Xuân’ được chọn hết lần này đến lần khác.

Những người tinh ý nào có người nào không nhìn ra được ẩn ý bên trong, ánh mắt nhìn sang Phụng Huyết Ca càng thêm bảy phần dò ý ba phần ám muội.

‘Ngọc Đài Xuân’ hát về mối tình giữa một vô diệm nữ và một họa bì sư trẻ tuổi, sau khi nữ tử ấy vào cung, vì dung mạo xấu xí nên làm gì cũng bất lợi, họa bì sư liền thi triển diệu thủ đổi cho vô diệm nữ tấm da khuyển quốc khuyển thành, từ ấy, vô diệm nữ một bước lên mây trở thành hoàng hậu, nhất thế chuyên sủng phong quang vô hạn.

Trên đài đang hát đến khúc vô diệm nữ trở thành hoàng hậu, nhưng lại phát hiện trái tim mình sớm hướng về phía vị họa bì sư anh tuấn, bi ca dưới nguyệt, điệu ảnh rối loạn.

Dưới đài, một lão thái giám cung kính hành lễ với thái hậu, nhỏ tiếng hỏi: “Thái hậu nương nương, quốc sư đại nhân hỏi người có phải nên đổi khúc kịch khác?”

Thái hậu mím môi, từ xa nhìn vị nam tử bạch y, sau đó cố chấp và điềm tĩnh lắc đầu.

Lão thái giám chỉ đành lui xuống. Không lâu sau, Phụng Huyết Ca tự xưng tửu lượng không tốt xin cáo lui trước, trước lúc đi còn sai người chuẩn bị một bàn tiệc mang đến phòng y. Nhưng khi này quốc sư đại nhân vừa mới ăn xong, bàn tiệc này hiển nhiên không phải chuẩn bị cho bản thân.

Quốc sư đại nhân thết tiệc trong phòng chiêu đãi ai? Những người có mặt trong yến tiệc lập tức có đề tài mới để bàn luận.

Ngón tay đặt trên gối của thái hậu từ từ siết lại, móng tay nhọn đâm vào trong lòng bàn tay. ‘Ngọc Đài Xuân’ vẫn đang hát, tiếc là chỉ có một mình nàng ta độc thương, mãi đến lúc màn kịch kết thúc, người đài trống, thái hậu mới đặt tay lên tay tì nữ thiếp thân, lạnh nhạt nói: “Ai gia mệt rồi, bãi giá hồi cung.”

Trên đường về, thái hậu ngang qua ‘Giao Thái điện’ nơi ở của Phụng Huyết Ca, do dự một lúc, cuối cùng khẽ vén rèm kiệu, hạ lệnh đến ‘Giao Thái điện’. Cung nữ thái giám cố hết sức khuyên ngăn, nói rằng hành động này không hợp lẽ phải, tổn hại danh tiếng thái hậu.

“Ai gia chỉ vào xem một chút.” Gương mặt thanh tú của thái hậu đầy vẻ chỉ làm theo ý mình.

Nàng ta chỉ muốn xem rốt cuộc là người nữ tử như thế nào mà có thể xứng với quốc sư đại nhân?

Không ngăn được thái hậu, cả đám người chỉ đành đi về phía ‘Giao Thái điện’, thị vệ tuần tra ‘Giao Thái điện’ thấy thái hậu bãi giá ngạc nhiên vội vã hành lễ. Thái hậu hạ lệnh không được thông báo, suy nghĩ một lúc thì lại hạ lệnh họ đi ngược trở lại, không được xuất hiện trước mặt nàng ta. Thị vệ vốn định thông báo với Phụng Huyết Ca, nay ai nấy cùng sắc mặt khó coi vô cùng.

Sau khi thoát khỏi bọn thị vệ, thái hậu nhất thời bước vào ‘Giao Thái điện’ không gặp chút cản trở. Từ miệng các thái giám biết được Phụng Huyết Ca đang ở trong hoa viên, thái hậu lập tức cho cung nhân lui đi, chỉ để lại tì nữ bồi giá dìu đến hoa viên.

Bước chân uyển chuyển, dưới ánh trăng sáng.

Cách y càng gần, lòng càng loạn nhịp.

Năm xưa khi thết tiệc trong cung, nàng ta cùng phụ thân cùng đến dự, phong thái bất phàm, nàng ta thoáng nhìn đã ngây ngất, từ ấy lòng thầm khó quên. Sau ấy đồng ý gả vào trong cung, một nửa là do lệnh của cha mẹ, một nửa vì có thể thường xuyên nhìn thấy quốc sư. Sau khi được tin Sở vương băng thiên, trong

lòng nàng ta cứ nhiên không chút đau lòng ngược lại sinh ra chút kì vọng... có lẽ trong lòng quốc sư đại nhân vì có nàng ta nên nàng ta còn sống sót, những phi tử của Sở vương đột nhiên chết... chỉ để lại nàng ta và y ở trong cung này.

Ánh mắt thái hậu tràn đầy hy vọng. Lúc này nàng ta cứ như thiếu nữ phạm phòng sợ lỡ buổi hẹn, vội vã chạy đến hoa viên.

Nhìn cảnh trước mắt, thái hậu bỗng dừng bước, nụ cười trên mặt cũng dần dần lui đi thay vào đó là màu trắng bệch.

Phong bất định, nhân sơ tĩnh, vân phá nguyệt lai hoa lộng ảnh.

Phụng Huyết Ca lưng hướng về phía thái hậu, dáng người cao to, tóc trắng áo trắng, phong thái bất phàm, thần thái điềm nhiên cứ như vàng trắng rơi xuống phàm trần.

Đôi tay trắng ngần vòng sang hông y, tay áo màu đỏ rũ xuống hai bên là của một vị nữ tử, nữ tử bình thường không mặc màu đỏ như vậy, bởi vì không khéo sẽ trở nên quá diễm tục. Nhưng vị nữ tử trước mắt tuy không lộ diện nhưng chỉ đôi tay trắng ngần như tuyết ấy át đi sắc đỏ của y phục.

Thái hậu ngây người nhìn cánh tay trắng ngọc ấy, mãi cho đến khi thì nữ bên cạnh nhỏ tiếng gọi một tiếng: “Thái hậu?”

“Hả?” Phụng Huyết Ca từ từ nghiêng đầu, khẽ phát ra đơn âm lười nhác. Gương mặt tuấn mỹ tựa như thần tiên, tóc trắng như ánh trăng từng sợi từng sợi luyện thành. Khiến người khác không khỏi tưởng tượng nếu như rơi xuống nước, liệu có phải sẽ hình thành một hồ trắng.

Y nghiêng người để lộ dung mạo vị nữ tử trong vòng tay mình. Chỉ thấy nữ tử mặt đỏ ửng, y phục rối loạn, nếu như nhưng nữ tử khác trong bộ dạng này chỉ lộ ra vẻ không đành hoàng, nhưng vì dung mạo quá tuyệt sắc khuynh thành, do đó dù trong bất cứ dáng vẻ nào đều cũng chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung, đó chính là - diễm át quần phương.

Thái hậu lẳng lặng nhìn Hoa Diễm Cốt hồi lâu, đột nhiên quay người đi lãnh đạm nói: “Nếu như quốc sư có khách, ai gia không tiện quấy rầy.”

Lời nói nhẹ nhàng như cơn gió thoảng qua. Duy chỉ có bàn tay đặt trên tay thì nữ là siết chặt.

“Đó là ai?” Sau lưng, Hoa Diễm Cốt tựa vào lòng Phụng Huyết Ca, ngẩng đầu hỏi, vẻ mặt có chút khó xử và bối rối vì bị người khác phát hiện ra bí mật.

“Ai biết chứ.” Phụng Huyết Ca khẽ cười đáp, “Độc này của con phát tác ngày càng nhiều, chi bằng đêm nay ở lại ‘Giao Thái điện’ đi, vì sư không cần phải nửa đêm còn phải đi tìm con.”

“Đại sư huynh cũng ở đây sao?” Hoa Diễm Cốt hỏi.

“Nghĩ thử xem các lời bình về vị sư sẽ thế nào?” Phụng Huyết Ca từ từ dạo bước dưới hoa, tay trái khẽ nắm lấy ngón tay Hoa Diễm Cốt, nở nụ cười khổ,

“Chỉ để con ở đây thôi vì sư đã phải gánh tội sư đồ loạn luân rồi, nếu thêm Hàn Quang nữa thì đoạn tụ chi tích cũng không tránh khỏi, nói không chừng sư quan còn tặng thêm một tội nhiều loạn hậu cung.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện một lúc, sau khi dùng xong bữa, Phụng Huyết Ca sai người dọn bàn tiệc đi, sau đó đưa Hoa Diễm Cốt về phòng, mỉm cười nói: “Ngủ đi.”

“Ngủ không được.” Hoa Diễm Cốt nằm trên giường, tay níu lấy tay áo y, “Sư phụ người nói chuyện xấu hổ của mình cho con nghe đi.”

Phụng Huyết Ca cúi đầu mỉm cười nhìn nàng.

“... Hay là, sư phụ nói những việc xấu hổ của đại sư huynh đi?” Hoa Diễm Cốt nói.

“Được, chúng ta bắt đầu từ việc ba tuổi Hàn Quang còn đái dầm.” Phụng Huyết Ca không mở miệng khi nhắc đến việc của bản thân, nhưng khi nói về Hàn Quang thì lập tức thao thao bất tuyệt, hận không thể nói bảy ngày bảy đêm.

Nói thật thì đối với việc xấu hổ của Hàn Quang Hoa Diễm Cốt không mấy hứng thú, từ nhỏ cả hai lớn lên cùng nhau, lúc Hàn Quang xảy ra chuyện thì đa phần nàng đều có mặt ở bên cạnh cười nhạo, cho nên Phụng Huyết Ca nói mười việc thì có hết chín việc nàng đều gặp qua. Nhưng Hoa Diễm Cốt vẫn muốn nghe, bởi vì tiếng nói của sư phụ khiến nàng có cảm giác an toàn.

Sau khi bị Kinh Ảnh phản bội, nàng trở nên yếu ớt, nàng rất cần cảm giác an toàn, rất cần mùi hương quen thuộc trên người Phụng Huyết Ca.

Gối đầu lên tay Phụng Huyết Ca, trong lòng Hoa Diễm Cốt thầm nhủ với mình, cứ như vậy mình sẽ khỏi rất nhanh. Lúc này ngày mai mình sẽ quên đi Kinh Ảnh, sẽ quên đi những gì giữa hai người, trở lại làm một đồ đệ ngoan, một sư muội ngoan, cả đời này sẽ không còn thích một ai nữa. Phụng Huyết Ca ngồi bên men giường, mãi cho đến khi Hoa Diễm Cốt chìm vào giấc ngủ, y mới từ từ diu nàng rồi nằm xuống bên cạnh nàng, đưa tay kéo thấp cổ áo để lộ bờ vai gợi cảm, sau đó ôm nàng vào lòng, nhịp tim ‘thình thịch’ truyền giữa hai cơ thể.

Độc của ‘tình cổ’ chỉ có cơ thể của y có thể hóa giải. Dù không thể âm dương giao hợp nhưng ít nhất là ôm nhau mà ngủ.

Vấn đề là, tiểu Diễm Cốt không còn là trẻ con, Hoa Diễm Cốt khi ngủ say còn khó giải quyết hơn khi tỉnh, lúc tỉnh tiểu Diễm Cốt còn nhớ chút sư đồ tôn ti, lúc ngủ say ngay cả nam nữ cũng không phân biệt, chỉ không ngừng dụi đầu vào người Phụng Huyết Ca, tuy không làm gì hơn nhưng chỉ với cơ thể linh lung hương thơm nhàn nhạt cũng đủ nói với y một điều. Bé gái của y đã trưởng thành rồi.

Bàn tay đặt ở hông Hoa Diễm Cốt khẽ siết chặt, gương mặt thanh khiết như liên hoa thoáng qua tia ảo não, Phụng Huyết Ca khẽ nghiêng người, không kìm

được lâu bầu Cổ vương sao đến giờ còn chưa đến, từ Nam Chiếu đến Sở quốc xa đến thế sao? Có cần ta phái người dùng kiệu khiêng người đến không chứ?

“Quốc sư đại nhân.” Một giọng nói vang lên ngoài cửa, như thể chủ thủ xuyên qua màn đêm.

“Vào đây.” Phụng Huyết Ca kéo chặn đắp cho Hoa Diễm Cốt, sau đó đưa tay hạ trướng màn xuống.

Bách Lí Độ còn chưa chuẩn bị tâm lí, đẩy cửa vào liền thấy ngay cảnh tượng ấy, khổ nỗi mắt hắn ta cực tốt chỉ lướt sơ qua đã thấy dung mạo đáng người của người nữ tử sau lưng Phụng Huyết Ca.

Trời ạ! Bách Lí Độ suýt nữa tự móc hai mắt, hắn ta không muốn nhìn thấy cảnh tượng sư đồ loạn luân này a! Định thần lại, Bách Lí Độ vội vã giả vờ không nhìn thấy cúi thấp đầu, khụy gối cung kính nói: “Đại nhân, Cổ vương đã vào kinh, nay đang ở Xuân Thu đình... ngoài ra...”

“Nói.” Phụng Huyết Ca nói.

“Cầm y vệ chỉ huy sứ đại nhân sau khi hay tin đã đi trước một bước.” Bách Lí Độ cười khổ, “Cầm y vệ đại nhân nói, trước bữa cơm sáng ngày mai nhất định sẽ bắt lấy Cổ vương, ép đối phương giao ra thuốc giải.”

“Làm càn!” Phụng Huyết Ca vỗ bàn đứng dậy.

Dòng dõi Cổ sư không ít người tài nghệ hơn người, nhưng dựa vào đâu mà Cổ vương đời này được mệnh danh là mạnh nhất? Dĩ nhiên dựa vào việc hắn tài năng phi phàm, đừng nói năm trăm năm trước hay năm trăm năm sau cũng không thể tìm ra được đối thủ. May là hắn ta không có dã tâm, nếu người tài năng như hắn cộng thêm chút dã tâm thì thiên hạ này hắn hẳn sẽ nắm trong tay, đối đầu với hắn ta là rất khó. Hàn Quang ăn no không việc gì làm hay sao mà chạy đi đầu sức lực với hắn ta, cố ý dăng con tin cho hắn ta sao?

Chương 46

Đạo Bất Đồng Bất Tương Vi Mưu

Ngoài đình Xuân Thu, một mảng rừng trúc ngã nghiêng.

Trong đình, cờ vây trắng đen được bày trên bàn đá.

Một vị nam tử mặc miêu phục thân cao tám thước hông đeo đao ngồi bên lửa nướng thịt, dưới chân là xương hổ còn thừa rơi vãi, ánh lửa hắt lên gương mặt màu đồng của hắn ta, lúc này nhìn như thể bức tượng đồng thờ phụng ngàn năm trong miếu, mãi mãi cao cao tại thượng cúi nhìn chúng sinh.

“Ăn đi.” Nam tử đột nhiên dang tay, ném miếng thịt cộp đã nướng xong về phía trước.

Người ngồi trước mặt nam tử chính là Hàn Quang, nay gương mặt bị đánh đến xanh tím sặc sỡ, mũi cũng sưng phồng, Hàn Quang đưa tay đón lấy miếng thịt vừa nướng xong... do đó tay cũng bị phỏng luôn, cảm phần ném trả miếng thịt hỏ, Hàn Quang tức giận quát: “Bồn đại gia không ăn thức ăn bổ thí!”

Nam tử miêu phục đón lấy thịt hỏ, không lãng phí thức ăn đưa vào miệng, nhai nhát nuốt vào bụng, sau đó nói với Hàn Quang: “Tính khí này của ngươi nên kìm chế lại, tính tình nóng nảy như vậy sau này làm sao kế thừa vị trí của ta thống lĩnh Cổ sư Nam Chiếu?”

“...” Hàn Quang trừng nam tử miêu phục hồi lâu, “Ngươi đang nói chuyện với bồn đại gia?”

“Dĩ nhiên.” Nam tử miêu phục mặt không biểu cảm nói, “Nếu như Phụng Huyết Ca đã giết đồ đệ của ta, tất nhiên phải đền ta một đồ đệ khác, ta thấy ngươi căn cốt rất tốt, thiên chất phi phàm, quả là trời sinh làm Cổ sư, ắt phải dẫn ngươi về tiến hành huấn luyện đặc biệt.”

Nói tới đây, hai mắt nam tử miêu phục hùng hực ngọn lửa, rạo rục thiêu đốt khiến Hàn Quang toàn thân nổi da gà hận không thể lập tức bay xa ba ngàn dặm, tránh xa quái vật này càng xa càng tốt. Lúc Phụng Huyết Ca vội vã đến thì nhìn thấy cảnh tượng hai người họ bốn mắt nhìn nhau nhưng khoảng cách lại là chân trời góc bể.

“Sư phụ mau đến cứu con!” Hàn Quang nghiêng răng gào lên.

“Hửm?” Phụng Huyết Ca cảm thấy kì lạ, đứa trẻ này bị Cổ vương làm gì mà cư nhiên biết mở miệng cầu cứu, thường ngày không phải thà chết cũng không khuất phục sao.

“Đến đúng lúc lắm.” Nam tử miêu phục mặt không biểu cảm nhìn sang Phụng Huyết Ca, giọng như tiếng trống chiến trận, hùng hồn vang vọng, một tay chỉ về phía Hàn Quang nói: “Ngươi giết hai đệ tử của ta, ngươi phải đền tên này cho ta, ta giảm cho ngươi nửa người.”

“...” Phụng Huyết Ca gượng cười, “Thì ra đồ đệ cũng có thể giảm giá, còn có thể giảm thành một người rưỡi.”

“Dĩ nhiên.” Nam tử miêu phục trả lời hiển nhiên, “Thống lĩnh Cổ sư ắt phải do đệ tử giỏi nhất của ta tiếp nối. Trước kia ta thu nhận hai người đệ tử, một người tính tình ta thích nhưng tiếc là không có tài năng, một người có tài năng nhưng tính tình khiến ta chán ghét, trong lòng ta cả hai người họ không xứng trở thành đồ đệ của ta, chỉ là vì thể diện nên không thể ra tay trục xuất mà thôi.”

Nói tới đây, nam tử miêu phục dùng ánh mắt tán thưởng nhìn sang Hàn Quang, nói: “Đứa trẻ này bất luận là tính tình hay tài năng đều phù hợp với tiêu chuẩn trong lòng ta, nếu như ngươi chịu nhường hẳn cho ta, điều kiện thế nào tùy ngươi chọn.”

“Cổ vương đại nhân nói đùa rồi.” Phụng Huyết Ca nghĩ cũng không nghĩ bèn lắc đầu nói, “Đứa trẻ này đầu to óc nhỏ, không có chí lớn, hành vi không khác gì đứa trẻ tám tuổi, dẫn ra gặp người cũng sợ mất mặt, sao có thể đem tặng người khác được?”

“Không sao.” Nam tử miêu phục - Cổ vương lãnh đạm nói, “Người dạy không được thì để ta dạy, đợi sau khi dẫn hấn về Nam Chiếu, ta sẽ cho hấn một liều ‘thất tâm cô’ để hấn quên đi mọi việc lúc trước, chuyên tâm theo ta học nghệ.”

“Lão độc vật người thật là nham hiểm!” Nghe thấy lời của Cổ vương, Hàn Quang không kìm được mắng nhiếc, “Bổn đại gia chết cũng không nghe theo người!”

Cổ vương không mảy may quan tâm, trong mắt hấn ta Hàn Quang chẳng qua chỉ là đứa trẻ, người có thể cản trở hấn ta không phải Hàn Quang mà là vị nam tử bạch y trước mắt.

“Xem ra liệt đồ này của ta không đồng ý rồi.” Phụng Huyết Ca bất động thanh sắc nói, “Dù cho đồng ý thì cũng chỉ có thể gán một người rủi, nửa người kia Cổ vương đại nhân định tính thế nào?”

“Hai đồ đệ của ta chết trong tay người...” Cổ vương còn chưa dứt lời đã bị Phụng Huyết Ca khéo léo ngắt lời.

“Chờ đã.” Phụng Huyết Ca nói, “Ta và hai vị đồ đệ của các hạ chỉ gặp mặt một lần, huống hồ chi với thân phận địa vị của ta, không những không có lí do gì để giết họ mà dù cho muốn giết cũng không cần làm rầm rộ như vậy để rồi chưa được mấy ngày đã truyền đến tai các hạ.”

Trước đó lúc Sở vương băng thiên, Phụng Huyết Ca đã cảm thấy trong chuyện này có điều kì lạ nên đã phái người điều tra ẩn khúc, tuy thời gian cấp bách nhưng vẫn tìm ra được một số manh mối. Ví dụ như trong số các phi tử bồi táng cư nhiên có hai người công chúa Nam Chiếu, trong đó có một người qua lời miêu tả của cung nhân là dung mạo thay đổi rất nhiều, chắc chắn người công chúa đó đã được cao nhân đổi da, cái chết của người còn lại càng đáng nghi hơn, chết không phải do lửa cháy lớn mà do một đao cắt ngang cổ.

Tuy nhân chứng vật chứng không ít nhưng tiếc là khó có thể đem ra thuyết phục Cổ vương, bởi dẫu sao nhân chứng cũng đều là thủ hạ của Phụng Huyết Ca, còn hai vị công chúa Nam Chiếu ấy đích thực chết trong hoàng cung, chết ở địa bàn của y, bất luận thế nào y cũng khó trốn khỏi trách nhiệm.

Quả nhiên, Cổ vương mỉm cười phóng khoáng. “Ta biết chứ.” Hấn ta nói, “Ta biết có người hãm hại người, cũng biết tất cả những việc này đa phần đều do hai đồ đệ của ta tự làm tự chịu, cho nên ta giảm người một nửa, nửa ấy coi như ta tặng người.”

Cổ vương là người không có lòng phong nguyệt, sở thích lớn nhất của hấn ta là nghiên cứu cổ thuật, sở thích thứ hai là thôi thúc đồ đệ tiến bộ, nếu như

không phải các trường lão ra sức ngăn cản, hẳn ta thậm chí còn muốn học hỏi trung nguyên mở lớp dạy cổ thuật ở Nam Chiếu, lập học viện cổ sư, cổ sư tu thực, cổ sư quốc tử giám... mười năm sau, những học viện này sẽ như khoa cử tiến cống tài tử, không ngừng tiến cống cổ sư vào cổ vương điện... như vậy không uổng cả đời này của hẳn ta.

Tất cả tâm tư của hẳn ta đều ở làm sao dạy đồ đệ, nhưng tiếc là hai đồ đệ của hẳn ta không nghe theo, đại đồ đệ Văn Văn không có tài thì thôi, nhị đồ đệ Xuân Phong có tài năng nhưng không biết cầu tiến, chỉ biết kiêu căng tự cao, thậm chí còn lên đem tình cổ của hẳn ta ra ngoài. Bởi vì trong tay chỉ có mỗi đồ đệ ấy có thể dạy, nên Cổ vương chỉ đành nhịn, nhưng không ngờ nhị đồ đệ lại gây ra việc lớn như vậy, cư nhiên dùng ‘tình cổ’ của hẳn ta đối trên lừa dưới ép tử tử mình phải ra đi.

Lòng người đáng sợ không kém gì cổ độc, Cổ vương tuy không có tình cảm gì với Văn Văn nhưng dù sao cũng là sư đồ mười mấy năm, sau khi xảy ra chuyện ấy khi nhìn thấy Xuân Phong hẳn ta càng chán ghét hơn, do đó bèn trực xuất Xuân Phong khỏi cổ vương điện, mặc cho Xuân Phong tự sinh tự diệt, lòng thâm hạ quyết tâm sau này không nhận đồ đệ hoàng thất, chỉ dựa vào tài năng và tính tình mà nhận đồ đệ.

Và Hàn Quang chính là người đệ tử đầu tiên hẳn ta chọn trong lần đi xa này, nếu như có thể có được người anh tài trời phú này... cả đời hẳn ta không còn gì phải tiếc nuối.

Chỉ là việc nào ra việc nấy, Hàn Quang tuy đáng một người rưỡi, nhưng nửa còn lại kia lại là ân oán không thể hóa giải. Do đó, “Ta cũng không phí lời với người, ta và người cùng đấu với nhau một trận, bất luận sống chết ân oán nửa người đồ đệ kia coi như chấm dứt.”

“Nếu như ta thắng thì sao?” Phụng Huyết Ca lười nhác hỏi.

“Ta sẽ không thua!” Cổ vương ‘ha ha’ cười to.

“Ta đã phái tinh binh mai phục khắp nơi, chỉ cần hạ lệnh một tiếng, ngàn vạn mũi tên sẽ bắn ra...” Phụng Huyết Ca vẫn bộ dạng ung dung lười nhác ấy, “Dám hỏi Cổ vương đại nhân có phải có cơ thể không chết?”

Lần này Cổ vương im lặng.

“Ta có thể đấu một trận với các hạ, nhưng điều kiện do ta quyết định.” Phụng Huyết Ca lãnh đạm nói, “Bất luận sống chết, Cổ vương đều phải trao ra một phần thuốc giải ‘tình cổ’, để đồ đệ của ta mang về.”

Ánh mắt Cổ vương thoáng qua tia do dự, thuốc giải ‘tình cổ’ hẳn ta có, thứ này đối với người khác là quý hiếm, nhưng đối với hẳn ta lại không phải là thứ không thể cho đi, chỉ là muốn hẳn ta từ bỏ một kì tài như Hàn Quang, trong lòng hẳn ta vẫn tiếc nuối.

Phụng Huyết Ca tiếp tục nói: “Thuốc giải này phải dùng cho tiểu đồ đệ của ta, tâm mạch tiểu đồ đệ ta bị tổn thương nặng, vì nhất thời không có cách gì nên chỉ đành dùng ‘tình cổ’ tục mạng, còn mong Cổ vương đại nhân có thể bỏ thêm chút công sức trong phần thuốc giải.”

“Ồ?” Hai mắt Cổ vương sáng rực, “Là người đồ đệ như thế nào mà ngươi lại dùng mạng để đánh đổi thuốc giải, mau dẫn ra đây ta xem thử, có phải là thiên tài đặc biệt tài hoa tuyệt đại không?”

“Không hơn gì hai nghiệt đồ của các hạ.” Phụng Huyết Ca lắc nhẹ đầu, thờ dãi nói: “Chỉ biết ăn thứ không nên ăn, làm điều không nên làm, quen những bằng hữu không nên quen, cuối cùng chuốc đại họa.”

Cổ vương im bật: “Thứ liệt đồ này ngươi còn giữ làm gì? Mau mau trục xuất khỏi sư môn, không gặp là tốt nhất.”

Phụng Huyết Ca khẽ mỉm cười.

Cũng như việc y không thể hiểu được sao Cổ vương lại đem đồ đệ ra giảm giá thành một người rưởi, Cổ vương cũng sẽ không hiểu được tình cảm giữa y với đồ đệ. Người khác dĩ nhiên không thể tha thứ sai lầm đưa trẻ đó phạm phải, nhưng trong lòng y, tiểu Diễm Cốt ăn thứ không nên ăn là vì đói bụng; làm việc không nên làm là vì ngây thơ; quen bằng hữu không nên quen là vì bị kẻ gian lừa dối; để rồi cuối cùng gây ra đại họa, nhưng trong lòng y sớm đã tha thứ cho tiểu Diễm Cốt rồi.

Đối với Cổ vương, đồ đệ chỉ dùng để tiếp nối kỹ nghệ của hắn ta, ngoài cô thuật ra không có bất kỳ thứ gì khác lọt vào mắt hắn ta, còn đối với y, tình sư đồ cũng giống như tình cảm gia đình, cả đời y bấp bênh, thứ y coi trọng nhất chính là tình thân ấy cho nên bất luận ra sao cũng không thể nhường cho hắn ta.

Đạo bất đồng bất tương vi mưu, Cổ vương thấy vậy cũng không tiếp tục nhiều lời, đưa tay rút thanh bán nguyệt đao bên người ra, nói với Phụng Huyết Ca: “Không nói được với ngươi, vẫn là động thủ là tốt nhất.”

“Cổ vương đại nhân đồng ý rồi sao?” Phụng Huyết Ca mỉm cười.

Cổ vương chỉ muốn đấu một trận, việc nhỏ này liền đồng ý ngay: “Được! Bất luận sống chết ta cũng cho ngươi thuốc giải!” Phụng Huyết Ca nghe vậy liền cười, roi trắng như con rắn buông lười.

Tướng tinh chạm nhau, ắt có trận chiến; lưỡng hùng chạm mặt, ắt có một tranh.

Ở đây Phụng Huyết Ca và Cổ vương đấu trận sinh tử, ở kia cửa phòng Hoa Diễm Cốt bị người đẩy ra.

Thái hậu được cung nhân dìu bước vào phòng, phụng khấu cửa long cửu phụng hoa lệ, tang y đen tuyền ôm sát ra người, môi không điểm son mà đỏ, mi không vẽ mà đen, ngón út cong lên đeo móng xanh cảnh thái.

“Quốc sư đại nhân không ở đây.” Hoa Diễm Cốt nay ở trong tầm cung Phụng Huyết Ca, thấy thái hậu, phản ứng đầu tiên của nàng chính là thái hậu đến tìm sư phụ.

“Hôm nay ai gia đến đây không phải gặp quốc sư.” Dáng người thái hậu mỉa miêu ngời đối diện Hoa Diễm Cốt, “Hôm nay ai gia đến gặp người.”

Hoa Diễm Cốt ngơ ngác nhìn thái hậu.

Thái hậu cũng không phải vào vấn đề chính, chỉ nói chuyện trên trời dưới đất, ba câu không tránh khỏi ‘nữ giới’ bốn câu ắt ẩn chứa ‘chu lễ’, tuy bên ngoài có vẻ không chủ đích nhưng nói đến đâu nếu suy nghĩ kĩ thì sẽ phát hiện trong lời nói của thái hậu đều nói về tam tông tứ đức, lễ nghĩa giáo cương.

Hoa Diễm Cốt cũng không vội nói gì, chỉ đưa tay cầm một miếng bánh, vừa ăn vừa xem thái hậu biểu diễn. Quả nhiên, lưỡi dao trong lời nói của thái hậu lập tức xoay đầu, lãnh đạm nói: “Hoa Diễm Cốt, ai gia khuyên người tốt nhất hãy học làm người trước.”

Hoa Diễm Cốt nhìn cách ăn mặc và khí thế của đối phương đã đoán được đối phương là tân nhiệm thái hậu, nghe lời này của thái hậu, nàng không kìm được mỉm cười nói: “Ta đã làm chuyện gì thương thiên hại lí mà để thái hậu phải loại trừ ta khỏi hàng ngũ con người thế?”

Toàn thân Hoa Diễm Cốt không đâu không đẹp, chỉ mỗi nụ cười ấy cũng xinh như hoa, thái hậu không kìm được nheo mày, lạnh lùng lên tiếng: “Một ngày làm sư phụ cả đời làm phụ thân, người đã đến tuổi xuất giá, ngày đêm ở trong tầm thất của sư phụ người, hành vi như vậy quả trái với luân thường.”

Việc này không thể giải thích rõ với thái hậu, Hoa Diễm Cốt chỉ đành nói: “Ta cũng vì không còn cách nào.”

“Người nói cứ như quốc sư đại nhân ép người?” Thái hậu giận quá hóa cười, đưa tay cho cung nhân đặt lên bàn một chồng giấy, sau đó chỉ vào ấy nói, “Đây là phương thuốc thái y kê cho người, mười mấy tấm chẳng có phần nào giống nhau, tại sao chứ?”

Hoa Diễm Cốt lười nhác nói: “Người nói xem.”

Thái hậu vỗ bàn đứng dậy: “Bởi vì người không có bệnh!”

Hoa Diễm Cốt cười nói: “Sao người không nói họ tài sơ học thiên, xem không ra bệnh của ta?”

Thái hậu khinh bỉ nói: “Thái y viện tập trung thánh thủ khắp thiên hạ, họ có thể xem ra người có bệnh hay không?”

Hoa Diễm Cốt thực sự không muốn tiếp tục tranh cãi ‘người có bệnh, ta không có bệnh’, chỉ nhìn chằm chằm thái hậu. Thái hậu một mình nói cả nửa ngày trời, mãi cho đến khi khô miệng, hoa mắt chóng mặt, Hoa Diễm Cốt mới

‘a’ một tiếng, xin lỗi nhìn thái hậu: “Ai da, vừa nãy không để tâm, người vừa nói gì?”

Thái hậu dù được dạy dỗ nhiều năm nhưng lúc này cũng không kìm được muốn đấu với Hoa Diễm Cốt. Đạo bất đồng bất tương vi mưu, thái hậu xuất thân quan gia, phụ thân là lễ bộ thượng thư, trong nhà thê thiếp nhiều vô số, đấu đá trong phủ tai nghe mắt thấy. Còn Hoa Diễm Cốt đường đường chính chính xuất thân là họa bì sư, những người xuất thân từ nghề này có một tính xuất, một khi nhìn ai không thuận mắt, hai mắt sẽ như thanh đao xẻ da vào tận phế phôi, người thường không thể chịu được.

Ví dụ như thái hậu đây.

Địch động ta bắt động, mặc cho thái hậu lời sắc như dao, Hoa Diễm Cốt không hề tiếp chiêu. Nàng cũng tiếp chiêu thì thôi, còn nhìn chăm chăm thái hậu, ánh mắt khiến người khác như gặp ma giữa ba ngày.

“Người nói đi chứ!” Thái hậu ảo não nói.

Khóe môi Hoa Diễm Cốt co giật, từ từ nói: “Người đồ kị với ta như vậy sao?”

Thái hậu trừng mắt nhìn Hoa Diễm Cốt, từ từ đáp: “Ai gia là thái hậu! Là người phụ nữ cao quý nhất Sở quốc, dung mạo người cũng có ngày điêu tàn, địa vị của ai gia lại mãi mãi không thay đổi, đợi khi đến ấy người còn có gì đáng để ai gia đồ kị?”

Hoa Diễm Cốt cười như không cười: “Dung mạo?”

Sắc mặt thái hậu đại biến, khi nãy không cẩn thận lỡ miệng...

Hoa Diễm Cốt lại không bỏ qua cơ hội này, đưa tay vuốt ve mặt mình, da trắng như tuyết, ửng hồng như áng mây, mỉm cười một tên trúng tim đen: “Thì ra thái hậu nương nương cao cao tại thượng, thứ muốn có nhất chính là gương mặt của ta à...”

Chương 47

Hư Danh Chỉ Là Vật Ngoài Thân

Bị Hoa Diễm Cốt nói trúng tim đen, thái hậu bất giác giận quá hóa thẹn. “Ông trời thật không có mắt.” Trong lòng thái hậu thầm nghĩ, “Nếu đã cho người nữ nhân này dung mạo tuyệt thế lại cho ả người nam nhân tốt nhất thiên hạ, những điều tốt nhất trên đời này một mình ả đều có cả? Còn ta, người đời khi nói đến ta trước tiên là nhắc đến gia thế của ta, cứ như gia đình nương thân ta có sáu tám bài trình tiết, ta trời sinh phải ở góa, cái gì đoan trang thực đức, tam trình tứ liệt, tất cả đều là hư danh! Đâu như Hoa Diễm Cốt này, những thứ ả có đều là những thứ thật!”

Lòng đầy bi ai, thái hậu chỉ cảm thấy những thứ mình có không phải là những gì mình cần, nhưng thứ cần có lại không thể có được. Gia đình nàng ta có nhiều tiết phụ, những tiết phụ ấy đều tự nguyện ở góa, dùng tuổi thanh xuân và thời gian đằng đẵng của đời mình đổi lấy lời khen của thế nhân, nhưng nàng ta không muốn a! Mẫu nghi thiên hạ cũng được, lưu danh sử sách cũng được, tất cả đều là thứ người khác áp đặt sau khi họ chết đi, nàng ta căn bản không quan tâm, nàng ta thà mang ô danh nhiễm loạn hậu cung, thế nhân phi báng, tiếng xấu muôn đời cũng muốn được như Hoa Diễm Cốt, có người nam nhân yêu thương quý mình, như vậy mới không uổng đời mình!

Hoa Diễm Cốt chỉ uống trà không đáp lời nào. Kì thực mà nói thì tướng mạo thái hậu tuy không phải tuyệt sắc nhưng cũng đoan trang, khí chất cũng không tệ, hết như nhân vật bước ra từ ‘liệt nữ truyền kì’, cứ như một tấm kim bài trình tiết sống. Hoa Diễm Cốt vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người có tướng mạo trình liệt là như thế nào, sau này nàng cần phải hoán da, nếu có được tấm da của thái hậu, vì người vì mình không phải đều là điều tốt sao? Chỉ tiếc là thứ thái hậu cần lại là tấm da của nàng, nàng tuy là họa bì sư nhưng không cắt thịt mình nuôi đại bàng như phật tổ, sao có thể lột da mình thành toàn cho người khác?

Chỉ là không uống hết ba chum trà, Hoa Diễm Cốt đột nhiên tay ôm ngực ngã xuống bàn, toàn thân run rẩy ngược nhìn thái hậu nhíu mày nói: “Có thể giúp ta gọi quốc sư đến đây không?”

Thái hậu sực tỉnh, nhìn bộ dạng như phát bệnh của Hoa Diễm Cốt, thái hậu không kìm được kinh ngạc: “Trước mặt ai gia, ngươi không cần phải giả vờ như vậy.”

Nói không được với thái hậu, Hoa Diễm Cốt chỉ đành gượng đau nói với cung nhân sau lưng nàng: “Mau gọi quốc sư đến.”

Hai cung nhân nhìn nhau, một người lén lảng lạng bước ra ngoài cửa, nhưng không ngờ thái hậu đột nhiên quay lại, một bạt tay đánh vào mặt cung nhân ấy, sau đó lạnh lùng quay sang Hoa Diễm Cốt cười nói: “Ai dám?”

Thái hậu không sợ Hoa Diễm Cốt chết ở đây, trước đó thái hậu từ thái y viện đến sớm biết được từ miệng thái y rằng Hoa Diễm Cốt toàn thân không chút bệnh tật nào, chỉ là giả vờ yếu ớt bám lấy quốc sư không chịu rời khỏi. Yêu nghiệt hại nước, quốc sư đại nhân đã bị yêu nghiệt này lừa, cứ nhiên xem lời dối của ả là thật, ngày bận quốc sự còn phải hầu hạ ả trong ăn uống, cứ như vậy làm sao còn thời gian quan tâm đến người nữ nhân khác!

Việc Hoa Diễm Cốt trúng cổ độc không ai hay biết, độc này không màu không vị, thái y cũng không thể chẩn đoán ra, nhưng khi độc phát thì còn mạnh hơn bất kì loại độc nào khác, Hoa Diễm Cốt trước là từng cơn đau nhói, sau đó tay chân bủn rủn, hai mắt mờ dần, sắc mặt trắng bệch, ngã xuống ghé nghiêng chặt rặng, hơi thở yếu ớt nhìn thái hậu nói: “Hôm nay ngươi bỏ mặc đứng nhìn, rất tốt... chỉ hy vọng sau này ngươi có cách giải thích với quốc sư.”

Nhìn sắc mặt nàng không như giả vờ, thái hậu không tìm được có chút dao động. Thái hậu không sợ Hoa Diễm Cốt chết trước mặt mình, hoặc có thể nói thái hậu rất vui khi nhìn thấy Hoa Diễm Cốt này chết đi, nhưng trước mắt là không được chết vào lúc này. Ở đây nhiều cung nhân, lúc đến lại không chút che giấu tung tích, nay ai cũng biết thái hậu ở phủ quốc sư bàng quang đứng nhìn, nếu lúc thái hậu rời khỏi Hoa Diễm Cốt chết đi, quốc sư sẽ nhìn thái hậu bằng ánh mắt gì?

Huống hồ chỉ lần này đến đây chỉ để lột bỏ mặt nạ của Hoa Diễm Cốt, chỉ cần Hoa Diễm Cốt phát bệnh mà không chết thì có thể khẳng định là ả giả bệnh, nếu như thế quốc sư sẽ sinh lòng chán ghét ả, sau này sẽ không ngày đêm ở cạnh ả nữa...

Đang lúc do dự giữa hai quyết định, cửa phòng bị đẩy mạnh ra, thái hậu sực tỉnh, quay đầu lại nhìn vị bạch y nam tử đứng trước cửa, hoảng loạn nói: “Quốc sư đại nhân, người đến đúng lúc lắm, đứa trẻ này đột nhiên phát bệnh, ai gia đang chuẩn bị gọi thái y...”

Phụng Huyết Ca thần sắc vội vã, trên người còn vương không ít máu, dưới y phục trắng và mái tóc trắng kia càng thêm diễm hút hồn. Thái hậu nhìn thấy bộ dạng như vậy của người mình yêu, vội vội cho người gọi thái y, còn Phụng Huyết Ca chỉ đẩy thái hậu đi, chạy ngay đến trước mặt Hoa Diễm Cốt, diu Hoa Diễm Cốt vào vòng tay mình, sau đó đưa viên đan dược màu đỏ trong lòng bàn tay mình vào miệng nàng.

“Diễm Cốt, hãy nuốt đi.” Y ra lệnh.

Sau vài lần không được, y liền ngẩng đầu nghiêm giọng nói với thái hậu: “Dem nước đến đây!”

Thái hậu vội vã đổ ly nước đưa cho y, ngón tay chạm phải tay y mặt cư nhiên đỏ ửng, người nữ nhân trinh liệt như thái hậu một khi lộ ra vẻ thiếu nữ đối với các nam nhân bình thường là có sức sát thương cực lớn. Chỉ tiếc là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, ánh mắt Phụng Huyết Ca từ đầu đến cuối cũng chỉ rơi trên người Hoa Diễm Cốt.

Ngậm ngậm trà trong miệng, Phụng Huyết Ca cúi người áp lên môi Hoa Diễm Cốt, dùng lưỡi cậy răng nàng, bón trà vào miệng, mãi cho đến khi đối phương nuốt viên thuốc xuống, y mới thở phào nhẹ người quay sang nhìn thái hậu, lãnh đạm nói: “Sao người còn ở đây? Mau lui xuống.”

Hô đi hoá lại cứ như thể nàng ta là hạ nhân. Thái hậu chỉ cảm thấy tim như nứt đi một mảnh, trước kia tất cả cung phi đều bồi táng cho Sở vương chỉ có một mình nàng ta bình yên tiến cung và còn được Phụng Huyết Ca phò trợ ngồi lên ngôi vị thái hậu, thì ắt hẳn trong lòng y nàng ta khác với người khác, nhưng nay xem ra... nàng ta quả nhiên khác với Hoa Diễm Cốt, trong mắt quốc sư Hoa Diễm Cốt là bảo vật còn nàng ta không khác gì hạ nhân thô bỉ rót nước bưng trà.

Cố gắng đè nén cảm giác bi ai trong lòng, thái hậu tự nhủ với mình, nàng ta còn chưa thua, đây chẳng qua chỉ là bắt đầu, Hoa Diễm Cốt có mĩ mạo nhưng nàng ta Nạp Lan Diệc Song là người có mưu lược và tài năng, người tuyệt vời như quốc sư chắc chắn không xem trọng người nữ tử chỉ có tướng mạo, chỉ trách lần này đến đây vội vã, trước mắt còn phải từ từ tiến xa...

Nghĩ tới đây, thái hậu liền ung dung từ biệt Phụng Huyết Ca. Trận này đánh không tốt không thể cản ngăn được về nho nhã khi rời khỏi của thái hậu, chỉ cần để lại chút ấn tượng trong lòng quốc sư là đã đạt được mục đích rồi.

Mục đích đã đạt được, nàng ta đã biết trong lòng Phụng Huyết Ca đích thực có nàng ta, đợi khi thái hậu rời khỏi, Phụng Huyết Ca liền căn dặn hạ nhân nếu như sau này thái hậu còn đến thì tìm lí do chặn lại, ví dụ như Hoa Diễm Cốt bệnh nằm liệt giường, Hoa Diễm Cốt đang tắm, Hoa Diễm Cốt đang sinh con...

“Con không có sinh con!” Hoa Diễm Cốt tuy không còn sức lực nhưng những lúc như vậy cũng phải phát biểu chút ý kiến của mình.

“Sao lại không? Không lẽ còn muốn vi sư đích thân dạy con sao?” Phụng Huyết Ca lười nhác nói.

Hoa Diễm Cốt hết ý với người già mà không nên thân này...

Phụng Huyết Ca vừa căn dặn hạ nhân chuẩn bị thức ăn, vừa ôm Hoa Diễm Cốt ngồi lên chân mình, đưa tay véo mũi nàng, bộ dạng như còn chưa thoát khỏi cơn sợ: “Nói lại thì con thật sự sắp dọa chết vi sư, cực khổ xin thuốc giải về cho con lại thấy bộ dạng ấy của con, vi sư suýt nữa ngỡ rằng về không kịp rồi!”

Hoa Diễm Cốt cúi đầu không đáp, mặt thoáng ửng đỏ. Nàng có thể nói với sư phụ là kì thực không phải nàng bệnh đến không nuốt nổi đan dược mà vì đan dược ấy quá lớn, nghẹn trong họng có nuốt sao cũng không xuống được không nhỉ?

Khi Phụng Huyết Ca hôn nàng, nàng vẫn còn tỉnh. Tuy rằng trong thời gian này khi ‘tỉnh cổ’ phát tác Hoa Diễm Cốt đều ngủ cùng Phụng Huyết Ca, nhưng khi ấy Phụng Huyết Ca thì không ru nàng ngủ, trực tiếp điếm huyết ngủ của nàng cho nên Hoa Diễm Cốt dù biết cũng không cảm nhận được, nhưng nay... ngoại trừ việc giả vờ không biết ra thì không biết làm gì.

May là thức ăn dọn lên rất nhanh, Hoa Diễm Cốt nhân cơ hội ấy thoát khỏi vòng tay của Phụng Huyết Ca giúp cung nhân bày trí thức ăn, Phụng Huyết Ca ngồi bên cạnh mỉm cười nhìn họ, mãi đến lúc thức ăn bày đầy bàn, y mới ra hiệu cho cung nhân lui đi, sau đó hai tay chống cằm cười như không cười ngồi đối diện nhìn Hoa Diễm Cốt.

“Ăn cơm thôi!” Hoa Diễm Cốt lúc này còn chút ngại ngùng, thấy y nhìn chằm chằm mình, không kim được dùng đũa gỗ mạnh bàn.

“Thật là tốt a!” Phụng Huyết Ca đột nhiên than vãn.

“Sao vậy?” Hoa Diễm Cốt hỏi.

“Đời người khó lường, nhưng có một căn nhà, bên trong có mĩ thực mĩ tửu, còn có con bồi cạnh như vậy, thật tốt a...” Phụng Huyết Ca từ từ gấp lấy miếng thịt kho cải, gương mặt đầy vẻ mãn nguyện, thành thật vô cùng, “Sau trận sinh tử có thể trở về nơi này, trong lòng ta đã rất mãn nguyện.”

Hoa Diễm Cốt không biết tại sao hôm nay y lại đột nhiên như vậy, chỉ nghĩ rằng hẳn là vì tìm thuốc giải cho mình phí không ít công sức nên đang định làm nũng, nhưng đột nhiên nhìn thấy dầu mỡ dính của miếng thịt mỡ trên đĩa của y, nàng sững người, buột miệng nói: “Sư phụ người bị đánh bị thương ở đâu sao? Không phải trước nay người không ăn thức ăn dầu mỡ sao?”

Lời của Hoa Diễm Cốt vừa dứt, chiếc đĩa lập tức đổi hướng, sau đó miếng thịt mỡ liền vào miệng nàng. “Đây là cho con.” Phụng Huyết Ca mỉm cười nói, “Ăn no rồi vi sư sẽ dạy con làm thế nào sinh con.”

Chương 48

Biển Người Mênh Mông Ai Biết Ta

Quả nhiên thuốc có tác dụng, uống chưa được ba ngày, thời gian cổ độc phát tác ngày càng ngắn, Hoa Diễm Cốt đoán chừng mấy ngày nữa thì nàng có thể dọn ra khỏi Giao Thái điện. Phụng Huyết Ca không quan tâm điều ấy. Huống hồ chi chi cần người có tai mắt đều biết được Hoa Diễm Cốt ở trong Giao Thái điện hơn nửa tháng, danh tiếng của hai người đã tề rồi có chia ra hay không cũng không khác biệt gì nhau. Dù có chia ra đi nữa tề tướng cũng sẽ ngày ngày đến khuyên y sớm ngày thành thân để có danh phận, như vậy nếu như sinh ra hài tử cũng sẽ là đích tử, có thể kế thừa sự nghiệp của phụ thân, chấn hưng gia tộc, nếu như không danh không phận, dù cho là con riêng cũng dễ sinh chuyện.

Ngoài những quan viên có chấp, đại đa số triều thần đều đã thỏa hiệp, dẫu sao Phụng Huyết Ca tuổi tác cũng không nhỏ, cứ không thành thân thì sẽ lung lay quốc bản, không ai coi trọng đứa bé sáu tuổi ngụ tọa kia, nếu như cảm y vệ chỉ huy sứ đại nhân làm người kế thừa thì tính tình chỉ huy sứ đại nhân có chút bông bột thái quá, dù sao Phụng Huyết Ca có thể có một đứa con thì nên dạy dỗ ngay từ bây giờ, cộng thêm các triều thần phò trợ, sau này bất luận là kế thừa phụ nghiệp hay trực tiếp phế đế tự lập đều là cảnh tượng mọi người trông đợi.

Nay triều thần của Sở quốc đa phần đều là đại thần mới do Phụng Huyết Ca tuyển chọn, nửa còn lại là những quan viên từng bị tiên đế lạnh nhạt hoặc hãm hại qua, hận Sở thất thấu xương, trong lòng chỉ có Phụng Huyết Ca, tuy sư đồ loạn luân nghe không hay lắm nhưng bất hiếu có sao, tuyệt hậu là lớn nhất, chỉ cần quốc sư đại nhân có thể nhanh chóng sinh ra hậu thế, những việc khác đều có thể bàn bạc!

Thái hậu ngoại lệ.

Sở vương còn nhỏ tuổi, thái hậu nương nương thỉnh thoảng bé tiểu Sở vương tảo triều, mỗi khi triều thần nhắc đến việc này, vị nữ tử nổi tiếng đoan trang hiền thực lại trở nên khó nói chuyện.

Nhớ lúc thái hậu vừa vào cung, một khúc ‘Ngọc Đài Xuân’ hát cả đêm đã khiến triều thần nghi ngờ. Do đó bèn ra sức khuyên quốc sư đại nhân nhanh chóng thành thân, lòng thầm nghĩ lấy đệ tử nhà mình còn tốt hơn lấy thái hậu. Người đầu tiên còn có thể mỹ hóa, người thứ hai thì nếu xảy ra chuyện gì thì vẫn võ bá quan chỉ đành xếp thành một hàng đứng trên bờ sông hộ thành nhảy xuống hết như bỏ sủi cảo xuống nồi.

Thái hậu không quan tâm cảm nhận của quần thần, dù cho mẫu thân nàng ta đích thân tiến cung nói chuyện với nàng ta, nàng ta cũng không để tâm. Trong mắt nàng ta những thứ ấy đều là hư danh thế nhân gán cho, ngay cả phụ mẫu cũng không tránh khỏi, họ chỉ muốn nàng ta làm tốt vai trò một thái hậu, lúc sống giữ trinh tiết, cực khổ nuôi nấng đứa cháu tọc vị trưởng thành, lúc chết được thêm một bút trong ‘hoàng hậu truyền kì’, sau đó mặc cho người sau bàn tán. Lúc sống mệt mỏi, lúc chết cũng mệt mỏi, đó không phải là ngày tháng nàng ta muốn.

Ngồi trước gương, thái hậu rút bỏ trâm hoa ngọc bảo bộ dao phi thủy trên đầu đổi thành cây trâm ngọc màu xanh, khế thờ dài làm mờ đi dung mạo thanh tú trong gương. Dù sao nàng ta cũng không phải Hoa Diễm Cốt, nàng ta không xứng với những vật trang sức diễm lệ ấy, nếu miễn cưỡng thì cũng chỉ là ‘Đông Thi nheo mày’⁽¹⁾.

Thầm nghĩ Phụng Huyết Ca sắp thượng triều xong, thái hậu vội vã cởi bỏ y phục đỏ rực trên người, sau đó ra lệnh cho người thay y phục trắng thêu hoa thêu ngọc cho nàng ta. Đợi khi sửa soạn hoàn tất liền có cung nhân lại báo, Phụng Huyết Ca đã đến trước điện. Nghe thấy lời của cung nhân, thái hậu lập tức căn dặn: “Dẫn quốc sư vào đây.”

Không lâu sau, cung nhân liền dẫn Phụng Huyết Ca vào, sau đó đóng chặt cửa phòng. Thái hậu từ từ nho nhã cúi người, đang định hàn huyên vài câu nói vài câu khách sáo, Phụng Huyết Ca đã đưa tay vờ dùi, sau đó lãnh đạm nói: “Quốc sự rất bận, không thể làm khách, thái hậu lần này mời tại hạ đến đây là có việc gì, cứ nói thẳng là được.”

Thái hậu thềm nghiêng rặng, lòng biết nay tất cả tâm tư của y đều ở trên người Hoa Diễm Cốt, nhất định không lãng phí thời gian trên người nàng ta, nên lập tức vào chủ đề chính. “Thiếp định cùng Hoa Diễm Cốt kết làm tỉ muội, không biết quốc sư thấy thế nào?” Thái hậu từ từ đi đến trước mặt Phụng Huyết Ca, váy trắng như đóa hoa nở rộ, kéo dài sau lưng thái hậu.

“Ồ?” Phụng Huyết Ca nheo mắt nhìn thái hậu, “Tại sao?”

“Trong ‘Lễ kí’ có nói, thiên tử lập lục cung, tam phu nhân, cửu tần, hai mươi bảy thế phụ, tám mươi một ngự thê, quốc sư đại nhân tuy không mang danh thiên tử nhưng có khả năng của thiên tử, sau này không tránh khỏi thê thiếp thành bầy.” Thái hậu cười nói: “Nhà lớn nghiệp lớn, phải có người lo việc nhà, quốc sư đại nhân ngày bận quốc vụ, không thể lúc về nhà còn phải bận những việc nhỏ nhặt này, còn Diễm Cốt muội muội cơ thể yếu ớt, thật sự không tiện làm những việc mệt mỏi này.”

“Ha.” Phụng Huyết Ca cười nhạt, “Vây theo ý thái hậu... ai thích hợp?”

“Thiếp nguyện chia sẻ cùng quốc sư đại nhân.” Thái hậu ngẩng đầu, “Gia phụ một lòng cầu tiến, gia nghiệp đều do gia mẫu lo. Và thiếp từ nhỏ theo cạnh mẫu thân, bốn tuổi đã có thể đánh bàn tính, sáu tuổi đã bắt đầu giúp quản lí việc làm ăn tư tằm, mười tuổi đã có thể thay thế gia mẫu trị gia. Có thiếp phò trợ, quốc sư đại nhân có thể một lòng lo việc thiên hạ, Diễm Cốt muội muội cũng không cần lo lắng sau này bị người khác ức hiếp, mình thương ám tiền đều có thiếp chắn cho muội ấy.”

Thái hậu nói những lời này hiển nhiên đặt mình ở vị trí chính thất, cưới thê chọn đức, cưới thiếp chọn sắc, không một chữ thô thiển nào đã nói Hoa Diễm Cốt thành một phế vật không có gì ngoài dung mạo, chỉ có thể sống thoi thóp dưới sự che chở của thái hậu. Những lời này hết sức thành khẩn, trong lời không thể phát hiện ra một chỗ không hợp lí, câu nào cũng lo nghĩ cho Phụng Huyết Ca và Hoa Diễm Cốt, nếu đổi lại là người khác, chỉ e là đã sớm bị thái hậu làm cho dao động, cảm thấy người nữ nhân tài đức tề đủ lại không đổ kị như vậy thích hợp làm chính thất nhất.

Nhưng Phụng Huyết Ca chỉ bất động thanh sắc nhìn chăm chăm nàng ta. Thái hậu cảm thấy mình nói đến như vậy, ai ai cũng bị nàng ta thuyết phục, nhưng quốc sư đại nhân lại thoát tục như tiên nhân. Nhìn bộ dạng không chút dao động của y, thái hậu nghiêng răng, quyết định cho liều thuốc mạnh.

“Sau khi cùng thiếp kết làm tĩ muội, Diễm Cốt muội muội có thể ghi vào tộc phổ Nạp Lan.” Thái hậu nói, “Dòng họ Nạp Lan của thiếp là vọng tộc ở kinh thành, có tộc Nạp Lan chống lưng, thân phận sẽ khác hẳn. Hơn nữa thiếp đã nghĩ qua, Diễm Cốt muội muội cơ thể yếu ớt e là khó tiếp nối dòng dõi, thiếp nguyện vì quốc sư đại nhân sinh hạ hài tử, sau đó tục qua tên của Diễm Cốt muội muội.”

Đã nhượng bộ đến đây quả là không dễ. Từ đầu chí cuối mục đích của thái hậu chính là có được Phụng Huyết Ca, nàng ta mong có được phu thê chi thực với y, còn về danh phận phu thê, có thì tốt không có cũng không sao, suy cho cùng nàng ta cũng không quan tâm những hư danh ấy. Huống hồ sau khi trở thành nữ nhân của Phụng Huyết Ca thì có thể ngang hàng với Hoa Diễm Cốt, nếu như Hoa Diễm Cốt thích giả bệnh thì để ả bệnh nặng hơn nữa, chí ít để ả không sinh ra được hài tử. Như vậy, hài tử của Nạp Lan Diệc Song này sẽ trở thành trưởng tử của Phụng Huyết Ca, mẫu bình tử quý, lời nói của nàng ta sẽ có

trọng lượng hơn với Phụng Huyết Ca, nàng ta không sợ để hài tử qua theo Hoa Diễm Cốt bởi nàng ta có thủ đoạn để hài tử nghe lời nàng ta.

Bàn tính như ý của nàng ta vô cùng tỉ mỉ, nhưng Phụng Huyết Ca chỉ mỉm cười tiêu diêu. Phụng Huyết Ca nói: “Thái hậu nói nhiều như vậy, ta chỉ có một câu thôi.”

Thái hậu ngây người, đáp: “Mời quốc sư nói.”

Phụng Huyết Ca nói: “Nếu như ta chỉ lấy một mình Diễm Cốt thì những việc này có xảy ra không?”

Thái hậu im bật.

“Thế gian nhiều phiền não, nhưng đều là tự chuốc lấy cả. Nếu như không có thế thiếp thành bầy thfi lấy đâu ra tranh sủng?” Phụng Huyết Ca lãnh đạm nói, “Huống hồ chi ta chỉ thương một mình Diễm Cốt, cần một gia tộc Nạp Lan chống lưng cho Diễm Cốt sao? Thái hậu, đừng quá đề cao bản thân, để tránh sau này trèo cao té đau.”

Dứt lời, Phụng Huyết Ca liền phủ áo rời khỏi. Y chuyên sủng một người đến mức như vậy, thái hậu thực sự hết cách, bởi tất cả những gì thái hậu nói đều dựa vào căn bản nam nhân tam thế tứ thiếp, nếu như quốc sư một lòng một dạ thì thái hậu hết cách.

Thấy Phụng Huyết Ca sắp bước khỏi cửa, thái hậu vội hét to: “Chờ đã!”

Sau đó liền như chim én sà vào Phụng Huyết Ca, hai tay ôm lấy hông Phụng Huyết Ca, áp người vào lưng y, thút thít: “Người đừng đi.”

Phụng Huyết Ca mặt không biểu cảm nghiêng đầu.

“Quốc sư đừng giận, thiếp phải ra hạ sách như vậy cũng bởi vì thiếp phải lòng người đã lâu.” Thái hậu ngẩng đầu thút thít nói: “Thiếp không cầu danh phận chỉ mong được người yêu thương!”

“Phải lòng?” Phụng Huyết Ca nhìn thái hậu hồi lâu, đột nhiên nở nụ cười, “Người phải lòng ta sao?”

“Ngày uống rượu Hoa Điêu, đêm ngắm ‘viễn sơn đồ’.” Hoa Điêu là loại rượu Phụng Huyết Ca thích uống nhất, ‘viễn sơn đồ’ là bức tranh sơn thủy Phụng Huyết Ca tùy hứng vẽ thành sau đó tặng cho Lễ Bộ thượng thư. Thái hậu nhìn Phụng Huyết Ca, ánh mắt mê mông lung lộ đầy tình ý, “Thiếp phải lòng người, nên dù là bức họa người tùy hứng vẽ, chum rượu người dùng qua thiếp đều quý trọng, ngày đêm nhớ nhung giọng nói nụ cười dung mạo của người... quốc sư đại nhân, Diệc Song luôn yêu người a!”

Lời bày tỏ như vậy khi lọt đến tại Phụng Huyết Ca, y lại phản ứng rất kì lạ, chỉ thấy y khẽ ngây người, sau đó khóe miệng dần dần cong sang hai bên, cuối cùng là ‘ha ha’ cười to. Thái hậu sững sờ nhìn y.

“Lời này thật buồn cười.” Phụng Huyết Ca quay người lại, siết cầm thái hậu, rõ ràng là ngón tay của người mình yêu thương, rõ ràng là cử chỉ thân mật nhưng không biết tại sao, thái hậu lại cảm thấy rất sợ hãi, chỉ cảm thấy thứ ở trước cổ kia không phải năm ngón tay mà là năm thanh dao nhỏ nhuốm đầy máu tươi. Phụng Huyết Ca mỉm cười nhìn thái hậu: “Tiếc là chuyện cười này có hay đến mấy thì nghe một lần rồi cũng trở nên mất hay, người hiểu ý ta chứ?”

Thái hậu tuy không hiểu chẳng qua nàng ta chỉ bày tỏ lòng mình thôi hà cơ sao quốc sư lại nổi giận như vậy. Nhưng khi nhìn ánh mắt không chút cảm xúc của y, thái hậu chỉ có thể run rẩy gật gật đầu.

“Vậy thì tốt.” Phụng Huyết Ca từ từ buông tay, mặc cho thái hậu ngã khụy xuống đất.

Thái hậu ngây người nhìn bóng người khuất dần của y, hai dòng lệ lăn dài trên má. “Tại sao người chỉ quan tâm chăm sóc ả, sao lại nhẫn tâm với ta như vậy!” Tiếng lòng thái hậu vang lên, “Ngoại trừ dung mạo ra, ả có điểm nào hơn ta!”

Ngoại trừ dung mạo...

Thái hậu vừa khóc thầm vừa sờ lên gương mặt mình, móng tay sắc nhọn như sắp đâm vào da thịt, như muốn xé bỏ tấm da này đi đổi tấm da diễm lệ hơn.

Phụng Huyết Ca sau khi ra khỏi tầm cung của thái hậu thì liền đến nơi ở của Hoa Diễm Cốt. Tự tại phi hoa khinh tự mộng⁽²⁾, lúc y đến Hoa Diễm Cốt đang múa kiếm trong hoa viên, váy đỏ như lửa, kiếm quang như tuyết, thấy y đến liền mỉm cười thu kiếm đứng lại, động tác như thể nữ hiệp lập tức hóa thân thành thực nữ.

“Sư phụ đến đúng lúc lắm.” Hoa Diễm Cốt ném thanh kiếm đặt trên bàn sang, “Luyện kiếm cùng con đi.”

Phụng Huyết Ca mỉm cười đón lấy thanh kiếm, tay phải thuận thực rút kiếm khỏi tiêu, động tác nhịp nhàng như thể đã luyện trăm ngàn lần. Tay cầm kiếm, trước mặt là nụ cười của Hoa Diễm Cốt, Phụng Huyết Ca dường như ngây người hồi lâu mới khẽ tuốt kiếm vào tiêu, nói: “Muốn đại chiến ba trăm hiệp với vi sư mà dựa vào dáng người nhỏ bé này của con sao?”

Cung nữ trẻ tuổi hầu hạ bên cạnh khẽ mỉm cười, Hoa Diễm Cốt trừng mắt. Phụng Huyết Ca cũng giúp đỡ đờ đờ trừng cung nữ ấy, vẻ mặt nghiêm túc: “Ít nhiều chuyện tốt cho cơ thể.”

“Nô tì biết rồi.” Cung nữ trẻ tuổi cúi người.

Hoa Diễm Cốt xoa đầu: “Bỏ đi, người lui xuống đi, ở đây không cần người hầu hạ nữa.”

Cung nhân lui đi, nơi này chỉ còn Hoa Diễm Cốt, Phụng Huyết Ca và cả một bàn thức ăn. Phụng Huyết Ca khẽ lướt nhìn bàn đá, mỉm cười nói: “Thật là thức ăn ngon, lượng thức ăn cũng rất đủ.”

Hoa Diễm Cốt bữu môi: “Dĩ nhiên, đây là phần ăn dành cho ba người đấy! Nhưng đại sư huynh tên ham ăn ấy không biết đi đâu rồi! Con đã phái người đi tìm nhưng tìm không được huynh ấy!”

Phụng Huyết Ca mỉm cười: “Hàn Quang đang trong tuổi thành lập sự nghiệp, sao có thể suốt ngày cùng con dùng cơm, vì sư đã phái Hàn Quang thay ta đi tuần tra Giang Nam rồi.”

Hoa Diễm Cốt nhăn mặt: “Giang Nam rất tốt, ‘Nhật xuất giang hoa hồng thắm hỏa, xuân lai giang thủy lục như lam’ a... sư phụ sao người không để con đi? Đại sư huynh da dày như vậy, người phái huynh ấy đi trấn thủ biên cương đi.”

Phụng Huyết Ca bật cười: “Để vì sư suy nghĩ lại... ừm, con định mua chuộc vì sư thế nào đây?”

Hoa Diễm Cốt khẽ đảo mắt, “Một bàn thức ăn ngon, cộng thêm một đoạn múa kiếm thế nào?”

Phụng Huyết Ca đáp: “Được. Để lát ta cho người đưa tin gấp, để Hàn Quang chuyên đường đến Tân Cương ăn nhó.”

Hai sư đồ bắt lương cùng nhìn nhau mà cười, sau đó Hoa Diễm Cốt rít rượu đầy ly cho y, rồi tay cầm song kiếm bắt đầu múa.

Rượu là Điều Hoa, thức ăn là hải sản, người xinh hơn hoa, Phụng Huyết Ca mỉm cười uống rượu ăn thức ăn, thưởng thức điệu múa kiếm. Nụ cười này khác hẳn với thường ngày, nụ cười trước quần thần trước thái hậu đều không phải xuất phát từ đáy lòng, mà đều là vờ cho người khác nhìn, chỉ có lúc nhìn thấy Hoa Diễm Cốt, nụ cười của y mới thật sự là nụ cười xuất phát từ tận đáy lòng.

Mãi cho đến khi ánh sáng khẽ chớp, mũi kiếm xé gió lao đến, lao thẳng đến tâm mi của y. Phụng Huyết Ca đầu cũng không ngẩng, đưa hai ngón tay lên. Mũi kiếm liền bị kẹp giữa hai ngón tay y, Phụng Huyết Ca nhìn lên, Hoa Diễm Cốt mặt lạnh như băng, y lãnh đạm nói: “Tại sao?”

Hoa Diễm Cốt cười lạnh: “Ngược lại là ta hỏi ngươi trước đây, ngươi là ai?”

Ánh mắt Phụng Huyết Ca khẽ chớp, nụ cười hiện lên trên mặt, lười nhác nói: “Ái đồ, lời này là ý gì?”

“Ý gì trong lòng ngươi tự hiểu!” Hoa Diễm Cốt lạnh lùng nói: “Sư phụ ta ăn chay nhiều năm, hôm ấy khi ngươi ăn miếng thịt mỡ ta đã cảm thấy kì lạ, sau đó dò la mới biết hôm ấy sư phụ cùng đại sư huynh tìm thuốc cho ta, nhưng khi trở về chỉ có một mình ngươi! Ta hỏi ngươi, đại sư huynh đâu?”

Phụng Huyết Ca mỉm cười: “Không phải vì sư đã nói với con rồi sao? Vì để rèn luyện cho Hàn Quang, vì sư đã để Hàn Quang đảm nhiệm chức khâm sai đại thần, thay thế vì sư tuần tra Giang Nam. Đây là lệnh mật, những người khác đương nhiên không biết được.”

“Miệng mồm leó mép!” Hoa Diễm Cốt không chút rung động, lạnh lùng nhìn y.

“Không ngờ vì sư vì con chịu cực như vậy suýt chút nữa mất mạng, nay con lại dùng kiếm chữa về phía vì sư...” Phụng Huyết Ca nghiêm giọng, tự giấu cợt cười: “Nếu như con không có chứng cứ thì bỏ kiếm xuống đi. Sau đó để vì sư đánh vài phát mông, xem như trừng phạt.”

Từng cái liếc mắt từng nụ cười, từng cử chỉ từng lời nói của y đều giống hệt với Phụng Huyết Ca trong kí ức của Hoa Diễm Cốt, nhưng càng như thế trong lòng nàng càng giận dữ, không kìm được gào lên: “Người không phải là sư phụ! Sư phụ không thể ăn tôm, nếu như người ăn phải tôm còn uống rượu thì toàn thân sẽ nổi mẩn đỏ!”

Phụng Huyết Ca ngây người, ánh mắt lướt qua thức ăn trên bàn, quả là toàn là hải sản, dường như mỗi món ăn đều có tôm. Lúc này mới nghĩ ra, thì ra bàn thức ăn này là hồng môn yến, Hoa Diễm Cốt đã sớm tính toán trước, chỉ chờ y sơ suất lộ chân tướng.

Điều kì lạ là trong lòng y không hề tức giận, ngược lại có chút vui mừng. “Nàng nhận ra ta rồi đúng không?” Hấn từ đứng dậy, hai ngón tay giữ kiếm, người thì đã bước đến gần Hoa Diễm Cốt, Hoa Diễm Cốt không những không thể bắt được hấn mà ngược lại còn bị hấn không chế trong tay.

“Kinh Ảnh!” Ánh mắt Hoa Diễm Cốt thoáng qua tia giận dữ, hét lớn một tiếng sau đó bỏ trường kiếm trong tay trái đi, cầm thanh kiếm trong tay còn lại đâm sang hấn.

Kiếm đâm vào ngực ‘Phụng Huyết Ca’. Còn ‘Phụng Huyết Ca’ chỉ mỉm cười.

Biển người mênh mông, người lừa ta dối, ngàn vạn tấm da, đa dạng khôn lường. Điều hấn cần không phải là hoàn mỹ không khuyết điểm, mà là mong có một người có thể nhận ra hấn trong biển người mênh mông.

Ghi chú:

1. Đông Thi nheo mày: ý chỉ bắt chước một cách vụng về.
2. Câu thơ trích trong bài ‘hoán kê sa’ của Tần Quán. Ý câu thơ: Hoa cứ bay bay như giấc mộng.

Chương 49

Địa Lao Thâm U Khóa Hàn Quang

“Nàng nhận ra ta, ta thật sự rất vui.” Kinh Ảnh nói.

Hoa Diễm Cốt một kiếm đâm vào ngực hấn, nhưng mũi kiếm như đâm vào đá không thể nhúc nhích được. Thì ra Kinh Ảnh là cao thủ võ lâm có thể không

chế được cơ bắp khắp cơ thể, trước lúc mũi kiếm đâm vào cơ thể, hắn đã căng chặt gân cốt không để mũi kiếm đâm vào. Vậy nên máu thấm đầm y phục nhìn rất đáng sợ kia chẳng qua chỉ là vết thương ngoài da bình thường.

Hoa Diễm Cốt khẽ buông kiếm trong tay, nhưng rồi lại siết chặt hơn. “Su phụ và đại sư huynh ta ở đâu?” Giọng nàng khẽ run, “Người đã làm gì họ?”

“Ta sẽ đưa nàng đến gặp họ.” Kinh Ảnh mỉm cười nói, “Nhưng phải ăn xong cơm đã.”

Hoa Diễm Cốt trừng mắt nhìn hắn, sau một hồi do dự cuối cùng cũng buông tay, mặc cho song kiếm rơi xuống đất.

Kinh Ảnh nhanh tay điểm vài huyệt đạo trên người, máu liền được cầm lại, hắn ngẩng đầu nhìn Hoa Diễm Cốt mỉm cười, nụ cười thuần khiết như chồi non đầu xuân, không nhuốm chút sương gió bụi trần, chỉ có sắc màu lúc ban sơ: “Diễm Cốt, dứt ta ăn cơm.”

“Cái gì?” Hoa Diễm Cốt lập tức cúi người nhặt kiếm.

“Dứt ta ăn rồi ta dẫn nàng đến gặp Phụng Huyết Ca.” Kinh Ảnh nói.

Hoa Diễm Cốt lập tức đứng dậy, cầm lấy đĩa ngọc trên bàn, gấp thức ăn nhét vào miệng hắn: “Ăn đi!”

Kinh Ảnh vâng lời mở miệng, đón lấy thịt cá được cắt mỏng như cánh ve. Hai người không tiếp tục trò chuyện, một người yên lặng gấp thức ăn, một người yên lặng ngồi ăn, ‘liều như trì đường đạm đạm phong’⁽¹⁾, cảnh tượng thật như họa như thi.

Một người từng ngày dằng dẳng như năm, lòng nôn nóng vội vã, hận không thể cạy miệng hắn ra, sau đó đổ hết các đĩa thức ăn vào. Người còn lại lại trân trọng từng giây phút lúc này, mỗi đĩa đều ăn chậm, dù cho thức ăn trên bàn sớm đã nguội đi nhưng hắn vẫn ăn hết tất cả.

“Mấy ngày không gặp, ăn nhiều hơn trước nhỉ.” Hoa Diễm Cốt dứt lời mới cảm thấy ngữ khí quá đỗi thân mật, do đó nhú mày quay mặt đi.

“Sau này ta vẫn sẽ ăn thức ăn thừa của nàng.” Kinh Ảnh bị ngữ khí thân mật ấy làm cho vui, ánh mắt nhìn Hoa Diễm Cốt đầy quyến luyến.

“Ăn xong rồi, dẫn ta đi gặp sư phụ ta.” Hoa Diễm Cốt sầm mặt.

“Được.” Có lẽ là do tâm trạng tốt, lần này Kinh Ảnh không dây dưa, lập tức đồng ý ngay.

Bánh xe lăn đều rời khỏi hoàng cung tiến thẳng ra ngoài thành, Hoa Diễm Cốt cố nhớ đường đi, còn Kinh Ảnh chỉ mỉm cười nhìn nàng, dường như không quan tâm chút mưu mô nhỏ ấy của nàng. Sau chừng hai canh giờ, xe ngựa dừng cạnh một miếu hoang ngoài thành, Hoa Diễm Cốt đang định mở miệng thì thấy Kinh Ảnh bước vào trong miếu, sau đó khẽ xoay cánh tay trái của tượng phật,

mật đạo trên đường lập tức mở ra, Hoa Diễm Cốt liền tiếp tục giữ im lặng theo sau lưng Kinh Ảnh bước vào mật đạo.

Bên trong mật đạo là một địa lao, cảm y vệ quản lí vô số các nơi bí mật như thế này, hẳn đây cũng là một trong số đó, nhưng tại sao cảm y vệ lại nghe lời hẳn? Hoa Diễm Cốt không tìm được lòng càng thêm trĩu nặng lo âu, mãi cho đến khi va phải lưng Kinh Ảnh, nàng mới sực tỉnh.

Tiếng xiềng sắt ‘leng keng’ vang lên bên tai. Hoa Diễm Cốt ngẩng đầu nhìn ra phía sau Kinh Ảnh, chỉ thấy trước mắt là song sắt dày đặc, bên trong địa lao tối tăm ẩm mốc có hai người, một người nằm dưới đất chưa rõ sống chết, người còn lại nằm trườn dưới đất, hai tay hai chân và cả cổ đều bị xiềng xích huyền thiết trói chặt, một đoạn của huyền thiết trói quanh người của người ấy, một đoạn còn lại cắm sâu vào trong tường, khiến cho người đó cứ như người vung vẩy thoát khỏi bức họa trên tường nhưng lại không thể thoát khỏi cảnh tượng trong bức họa.

Hoa Diễm Cốt ngây người, nàng chạy như bay đến đưa tay vào trong song sắt, khóc thét: “Đại sư huynh!”

Người bên trong song sắt cũng ngây người, sau đó lập tức không chút do dự sà ngay về phía nàng, nhưng chưa chạm được tay đối phương thì đã bị xiềng xích quanh cổ kéo lại.

“Súc sinh!” Hàn Quang trừng mắt nhìn người nam tử đứng sau lưng Hoa Diễm Cốt, tức giận quát: “Ngay cả nữ nhân ngươi cũng không bỏ qua sao?”

“Nữ nhân là nữ nhân, Diễm Cốt là Diễm Cốt.” Kinh Ảnh đưa tay khẽ nâng nhẹ cằm Hoa Diễm Cốt, nhẹ nhàng như thể bảo vật, mỉm cười đầy ngạo mạn, “Những người nữ nhân khác không nói đến, nhưng Diễm Cốt là thê tử của ta, ta sẽ đối xử rất tốt với nàng ấy.”

Hàn Quang sững sờ, còn Hoa Diễm Cốt đã quay người đầu với Kinh Ảnh.

“Nàng quên rồi à? Nàng không phải là đối thủ của ta.” Kinh Ảnh gập chiêu nào đỡ chiêu ấy, mặt vẫn tươi cười, chỉ dùng một tay đối phó với nàng, công lực này đã không thua gì Hàn Quang hoặc có lẽ chỉ dưới Phụng Huyết Ca, những cao thủ khác không có hai mươi người thì không thể nào đến gần hẳn, điều này chứng tỏ mấy lần hẳn làm hộ vệ cho Hoa Diễm Cốt mà bị thương kì thực đều là cố ý, bọn tư binh hào môn và giang hồ hiệp sĩ ấy căn bản không phải là đối thủ của hẳn ta.

“Vậy thì đã sao?” Hoa Diễm Cốt giận đến mất đi lí trí, đại sư huynh đã bị hẳn nhốt trong cái địa lao không thấy ánh sáng mặt trời này, sự phụ thì càng không rõ sống chết nằm bên cạnh, Hoa Diễm Cốt hận không thể kéo vị nam tử trước mắt cùng xuống hoàng tuyền, nàng vừa tức giận động thủ vừa gào lên: “Ta không phải đối thủ của ngươi nhưng ngươi cũng không thể mạo danh sự phụ ta mãi mãi! Sự phụ ta anh hùng tái thế, không phải loại tiểu nhân rục đầu

rục cổ như người có thể giả danh! Đợi khi người lộ sơ hở, sẽ có ngàn vạn người lôi người ngu mã phanh thây!”

Kinh Ảnh chỉ điềm nhiên mỉm cười, hần chậm rãi đáp: “Ta đã làm quốc sư hơn một tháng, trong thời gian ấy ngoài nàng ra còn có ai có thể nhận ra ta?”

Dứt lời, hần đột nhiên xuất chiêu, một tay kim chặt hai tay Hoa Diễm Cốt bẻ ra sau, tay còn lại nâng cằm nàng ép nàng nhìn Hàn Quang, môi từ từ áp bên tai nàng, thốt ra lời nói đầy căm dỗi: “Có biết tại sao họ lại bị bắt không? Đều là tại nàng cả. Nếu không phải vì xin thuốc giải cho nàng, Phụng Huyết Ca tuyệt đối không một mình đi gặp Cổ vương, càng không đồng ý đấu một trận sinh tử với đối phương, sau đó tuy y lấy được thuốc giải nhưng thân mang trọng thương hôn mê bất tỉnh. Còn đại sư huynh nhà nàng lại phải phân tâm bảo vệ y, do đó mới bại dưới tay ta, vì thế nên hai người họ đều trở thành tù nhân của ta, tất cả đều nhờ công lao của nàng...”

“Người nói bậy!” Hàn Quang gào to, giọng nói khản đặc vì thiếu nước nhiều ngày, “Nếu như không phải người giá họa cho sư phụ ta, rồi sau đó đả thương sư muội ta, Cổ vương đó liệu có chạy đến đây quyết một trận sinh tử với sư phụ ta không chứ? Liệu sư phụ ta có cần phải xin tên ấy thuốc giải không chứ? Tất cả đều do người cả! Không phải do sư muội ta!”

Hoa Diễm Cốt quỳ trước song sắt ngậy người nhìn Hàn Quang. Nàng có tài gì đức gì chứ, việc đến nước này rồi mà đại sư huynh vẫn không chút do dự đứng về phía nàng.

“Phải làm thế nào người mới đồng ý tha cho họ ra?” Hai dòng lệ lăn dài trên má Hoa Diễm Cốt, nàng đầu cũng không quay lại hỏi Kinh Ảnh.

“Tha cho họ là không thể nào.” Kinh Ảnh điềm nhiên nói, “Nhưng ta có thể thay đổi chút thức ăn nơi ở cho họ, thậm chí có thể mời đại phu đến xem bệnh cho họ.”

“Điều kiện!” Hoa Diễm Cốt mắt kiên nhẫn quát.

Kinh Ảnh lẳng lặng đứng sau lưng nàng, cúi nhìn vị nữ tử dưới chân mình, khóe môi từ từ cong sang hai bên. Hần dang rộng hai tay, bóng người như thể đôi cánh đen tuyền, hần khẽ nghiêng người ôm Hoa Diễm Cốt vào lòng, phảng phất như chiếc lồng đen đáng sợ bao phủ lấy nàng. “Điều kiện chỉ có một.” Kinh Ảnh khẽ cười, “Nàng phải mền mộ ta như lúc trước.”

Hoa Diễm Cốt toàn thân lạnh cóng, đây là bí mật. Nàng vốn nghĩ sẽ giữ bí mật này đến lúc chết. Hoặc ít nhất không thể để sư phụ và đại sư huynh biết...

Ghi chú:

1. Trích trong bài thơ ‘Ngũ ý’ của thi nhân An Thủ đời Tống. Ý câu thơ: Ao liễu cành xanh gió nhạt nhòa.